

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Philebus (argumentum)

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

Non certe. Quapropter si unum non est, nihil aliorum opinione concipitur aut unum aut multa esse. Nam absque uno multa opinari penitus impossibile. Impossibile nimirum. Ergo si unum non est, alia neque sunt, neque opinione etiam cogitantur unum aut multa esse. Non uidentur. Vnde neque similia, neque etiam dissimilia. Non. Neque etiam eadem, aut altera, neque contigua, neque seiuncta, neque reliqua quocumque in superioribus tanquam que ad ipsa alia spectare uiderentur, enarrauimus, neque sunt alia, nec esse alia uidentur, unum si non est. Vera. Nonne ut summam loquar, si dixerimus, unum si non est, nihil est, recte dicemus? Et maxime quidem. Hoc itaque dictum a nobis sit, atque illud præterea, quod ut uidetur, unum siue sit, siue non sit, tum ipsum, tum etiam alia ad sese, atque inuicem omnia omnino sunt atque non sunt, apparentque insuper, & non apparent. Verissima quidem hæc sunt.

ARGUMENTVM MARSILII FICINI FLORENTINI

in Philebum Platonis, uel De summo Bono.

HIVS libri propositum est, de summo anime bono differere, quod quidem summum bonum cum conditione quadam dicitur, cum ipsum rerum omnium principium summum bonum absolute dicitur: De hoc igitur quod cum conditione bonum, hoc in libro: de eo quod absolutum, in Parmenide disputatur. Ab absoluto autem hoc manat, quemadmodum lumen quoddam ab ipso luminis totius fonte dependet. Quamobrem in Phædone & Theæteto dictum est à Platone summum anime bonum dei similitudine esse, Nihil uero solis sit simile, nisi quadam luminis ipsius infusione. Vnde & anime bonum erit integra diuini luminis consecutio. Id lumen in mentem primo, in uoluntatem deinde descendit. In mente ueritas, in uoluntate gaudium: in mente ambrosia, in uoluntate nectar, à Platone hic et in Phædro cognominantur. Itaque summum hominis bonum in sapientie uoluptatisque mixtione locauit. Sed ante in sola uel sapientie uel uoluptatis ratione beatitudinem consistere posse negauit, ex eo quod triplex boni summi conditio in neutro reperiatur. Ea est, ut summopere perfectum sit, & sufficiens, & expetendum. Perfectum, quia nihil sibi deest. Sufficiens, quia nihil deest illi quod ipsum capit. Expetendum, quia in illo & ex illo est, quicquid appeti potest. Vnde quia perfectum, sufficiens: quia sufficiens, expetendum. Sanè quia sibi sat est, alteri sufficit: quia sufficit alteri, desideratur ab altero. Hæc neque soli sapientie, neque uoluptati, sed mixto cuidam ex utraque competere demonstrantur. ubi de uoluptatis & sapientie genere, origine, atque natura per multa dicuntur, de infinito & termino, de composito & compositionis principio. Ac demum concluditur summum in natura bonum, & absolutum, esse mensuram uniuersorum, hoc est totius nature principium. Summum uero bonum mentis & anime esse illius primi possessione, quæ mixtioni ex sapientia & uoluptate per ueritatem, commensurationem, & pulchritudinem conuenit. Quapropter in primo bonorum gradu rerum omnium mensura ponitur: in secundo ueritas: commensuratio, pulchritudo: in tertio mensura sapientieque mensuram uniuersorum in quarto scientia, ars, & opinio: in quinto temperata uoluptas. Beatusque uir dicitur, qui et sapientiam diuinorum adeptus est, & humanorum peritiam scientia quadam & arte & opinione constantem, gaudio contemplationis totus exultat, uoluptati sensuum eatenus se committit, quatenus sapientia scientiaque & gaudium impedimentum in de nullum accipiunt. Introductio ad dialogum eiusmodi est. Cum multa de summo bono ultro citroque Socrates Philebusque contulissent, atque esset Philebus iam disputando defessus, Protarcho nuper aduenienti gratulatus est, annuitque ut prouinciam in disputando suam susciperet. Protarchus utpote adolescens subito est assensus. Ad quem conuersus Socrates. Considera, inquit, quam tutelam suscipias, neque temere ad disputationem properes. Immo audi utriusque sententiam prius, et eam que tibi recta ratione examinanti probabilior apparet, accipe defendendam. Sed iam ad dialogum ueniamus.

PHILEBVS PLATONIS VEL
DE SUMMO BONO

SOCRATES, PROTARCHVS, PHILEBVS.

VIDE ô Protarcho quem nunc à Philebo sermonem accepturus sis, & contra quem potius sicubi parum tibi arrideat, pugnaturus. Vis ne utranque sententiam in summam redigamus? PROT. Volo equidem. SOC. Philebus quidem inquit animantibus omnibus bonum esse læticiam, uoluptatem, delectationem, cæteraque huius generis omnia. Nostra autem aduersus illum disceptatio est, ut non ista quidem, sed sapere, intelligere, meminisse, & que hisce cognata, opinio recta, uerique rationis discursus, meliora & potiora sint quam uoluptas omnibus, quæcunque horum